శనీస్సురుడు

– డాక్టర్ ఎ. ఆర్. రాసాని

ఆ మాదిరిగా కుళాయప్ప కొడుకులు ఆ కేసు నించీ తెలివిగా తప్పించుకుండ్రి.

ఇంక సేసేదిలాక బసిరెడ్డె తమ్ముళ్ళు, పీనిగిని దెచ్చి దానంజేసి ఇంటికొచ్చి ఆ రేత్తిరే నట్టింట్లో కత్తిపెట్టి 'కచ్చ' పెట్రి. అందురూ కుళాయప్ప వొంగిశాన్ని నిర్వంగిశం సేస్తామంటా పెతిగ్గినలు పలుకుండ్రి. పసుపు తాళ్ళతో కత్తికి కంకణాలు గట్రి. కచ్చదారాలు నిలిపిరి. ఈ తంతంతా అల్లుడు గుడిబండ గురవారెడ్డే నడిపె.

బసిరెడ్డి భారీయ్య ఈరనాగమ్మ ''నా మొగున్ని సంపిన ఆ కుళాయప్ప కోడాండ్లు అందురూ వర సగా ముండమోసేదాంకా నేనూ ముండమొయ్యను, బొట్టూ గాజులు తియ్యను'' అంటా శపతం జేసె.

ఇట్ల ఆరెండు కుటెంబరాలు 'కచ్చ' పెట్టుకోవడంతో ఆ ఊరి పరిస్తి పూరా మారిపాయ. ఆ ఊర్లో రొంత కలిగిన కుటుంబరాలు ఆ రెండే గాబట్టి ఆ ఊరిజనాలు రెండు పచ్చాలుగా సీలిపాయిరి. కొందురు కుళాయప్ప జట్లో సేరిపోతే, ఇంకొందురు బసిరెడ్డోళ్ళ జట్లో సేరిపాయిరి.

ఈతూరి నాయకులు పత్తెచ్చంగానే గోదాలోకి దిగిరి. ఇరుపక్కలోళ్ళను పందెంకోళ్ళను జేసి, కత్తులు గట్టి, తలలు తీడి వదిల్రి.

ఆ మాదిరిగనే పెసిరెంటు ఎలచ్చన్లో ఇరుపక్కలోళ్ళకు తాంబూలాలు బెట్రి. ఇంక ఇప్పుడు తన్ను కొని తన్నుకోని వొగర్నొగరు నరుక్కునే పరిస్తికి దెచ్చిరి.

రానురాను పెతి ఇంట్లోను బాంబులు సేరిపోబట్టె. యాట కొడవండ్లు, బిచ్చవాలు, బరిసెలు, గొడ్డండ్లు పదునెక్కె. వొగర్నొగరు సంపుకునే దానికి వోల్లోళ్ళ కొరముట్లు వోళ్ళు నూరుకోబట్రి.

మనం బతికాలన్నా బామాలన్నా, బతికి బట్ట కట్టాలన్నా శత్రువుల్ను సంపక తప్పదన్న పరిస్తి బలమైపాయ.

ఎప్పుడు ఎవునికి మూడుతుందోననే భయ్యం! బీతు! ఈ బాద భరించలేక అట్లా ఇట్లా కానోళ్ళు కొందురు ఆస్తిపాస్తుల్ని అమ్ముకోని, ఇండ్లువాకిండ్లు వదులుకోని, తిరప్తి, మదనపల్లి మంటి టవున్లకు పోబట్రి. ఆడ యేవో యాపారాలు ఆరంబించిరి.

ఎట్టయితేనేమి? ఈ పగల్తో పట్టింపుల్తో ఊర్లో యెగసాయం నిల్చిపాయ. ఎక్కడి సేద్యాలు అక్కన్నే నిల్చిపాయ. భూములు బీళ్ళుగా మారిపాయ.

ఇట్టాంటి పరిస్తిలో కుళాయప్ప కొడుకులు సుమారిగా రెండు నెల్ల తర్వాత ఆసిపత్తిరి నించీ తిరిగి ఇంటికొచ్చిరి.

ఆ యిదంగా ఆ కేసునించీ తమను కడతేర్చిన డాకటేరుకు, రాజకీయ నాయకులుకు దుడ్లు కుమ్మరించిరి.

కానీ వోళ్ళు ఆసపత్తిరినించీ డిస్‌చార్జీ అయ్యి వచ్చిన వారానికల్లా వోళ్ళను కేసునించీ కాపాడిన రాసీడు డాకటేరు ఖూనీ అయిపాయ.

ఆపంజేసింది బసిరెడ్డి తమ్ముళ్ళేనన్న సత్తెం కుళాయప్ప కొడుకులు యట్నే పసిగట్టేసిరి.

ఇట్టా కొన్ని దినాలు గడిసిపాయ.

సేండ్లల్లో యేసిండే సెనిగె తీగెలు వడుపుకునే దానికి సిద్ధంగా వుండె. సెట్లు పీక్కునే దానికి తగినట్టుగా వానగూడా బడె.

సెనిగిసెట్లు పెరికేవోళ్ళు పెరకబట్రి.

నేలతడి దినదినానికి ఇంకిపోతా పంటతల్లి వడి బరువెక్కతావుండె. సుట్టుపక్కల రైతులు సేన్లల్లో శనిగె తీగెలు పీకిపీకి కుప్పలు పెడతా వుండ్రి.

బసిరెడ్డి తమ్ముళ్ళు గూడా సెనీసెట్లు పెరికే దానికి మళ్లుకుండ్రి. ముందుగా సెనిగి సాళ్ళు మడకతో దున్నిరి. పైకి లేసిన శనిగి తీగెల్ని కూలీల సాయంతో ఏరేరి వొగతావన సేరస్తా వుండ్రి.

ఆడోళ్ళు సెట్ల కువ్వల దెగ్గిర కూసోని సెట్లల్లో నించీ కాయలు ఇడిపిస్తా, ఇడిపించిన కాయల్ని కుప్ప పోస్తావుండ్రి. అట్ల కుప్ప పోసిన కాయల్ను కొందురు బండికిపోసి ఇంటికి జేరుస్తా వుండ్రి.

ఇల్లు జేరిన కాయల్ని ఈరనాగమ్మ ఇంట్లోనే వుండి మిద్దెపైకి పోయిస్తా వుండె. మిద్దెపైన సేరిన కాయలు ఎండకు ఎండతావుండె.

జరిగిన కథ

రాజకీయాల కారణంగా జయరాముడు తానుంటున్న ఊరు విడిచిపెట్టి పోతాడు. మళ్ళీ వస్తుంటే ... చానాళ్ళ తరువాత తన రాకను చూసి ఊరోళ్ళంతా 'ఈడు మళ్ళా ఎందుకొచ్చిండే?' అనుకుంటాన్ని విన్నా, అదేమీ పట్టనట్టు తమ పాడుకొంప దగ్గరకు పోతాడు జయరాముడు. కుళాయప్ప పెద్ద కోడలు రత్నమ్మ, బసిరెడ్డి భార్య ఈరనాగమ్మలు పేడకడి దగ్గర తగాదా పడతారు. అది చినికి గాలివాన కాబోతే ఊరి పెద్దలు జోక్యం చేసుకుని సర్ది చెబుతారు. కక్షలు, కార్పణ్యాలతో ఊరు వల్లకాడవుతుంది.

పక్క సేన్లో కుళాయప్ప కొడుకులు అదే పన్లో మునిగింద్రి. ఆ పక్క సేన్లో బసిరెడ్డి కుటింబరం, ఈ పక్క కుళాయప్ప కుటింబరం ... ఇద్దరూ ఎవురి పన్లో వోళ్ళు పీకల్దాంకా మునిగి పొయ్యింద్రి.

ఇంతలో బసిరెడ్డోళ్ళ సేన్లో ... బండి నొగలకు కట్టేసిన రెండెద్దుల్లో వొగెద్దు ఇడిపించుకోని పొయ్యి, మేస్తా మేస్తా కుళాయప్ప సేన్లో బడె. ఆ పాపిస్టిగొడ్డు, పడిందే ఆలిస్సిం...కొండ్రె సాలళ్ళో పెరిగిండే కంది సెట్లను, జొన్న కర్రల్ను ఆబగా ఆవురావురుమంటా మేయబట్టె.

అది సూసిన కుళాయప్ప కొడుకులు ఉగ్రులై పోయి ఊగిపొయిరి.

''మాపైకి గొడ్లను గూడా తోలేసినారేంరా ముండా కొడుకుల్లాలా'' అంటా సాపించబట్టె.

''వోళ్ళ కంటే సిగ్గూ సెరమూలా... అన్నేకారి గొడ్డా ... నీకన్నా ఇంగితం లేదంట్నే. నీకు దూము దగలా ... నిన్ను సాకినోళ్ళ నెత్తకపొయ్యి కానగల కాన్లో పూడ్నా ...'' అంటా రత్నమ్మ వొంగివొంగి రాళ్ళు సేతుల్లోకి తీసుకోని బీరిబీరి ఎద్దుపైనేస్తా అగుమానంగా తిట్టబట్టె.

నిజానికి కావాలని గొడ్డును సేన్లోకి తోల్లా. తప్పొయ్యి, ఇడిపించుకోని సేన్లో పడింది. ఇరుగూ పొరుగూ అన్నాక అట్లాంటివి తప్పవు గదా. బసిరెడ్డి తమ్ముళ్ళు అదే సెప్పినారు. కానీ వోళ్ళు అదేదీ

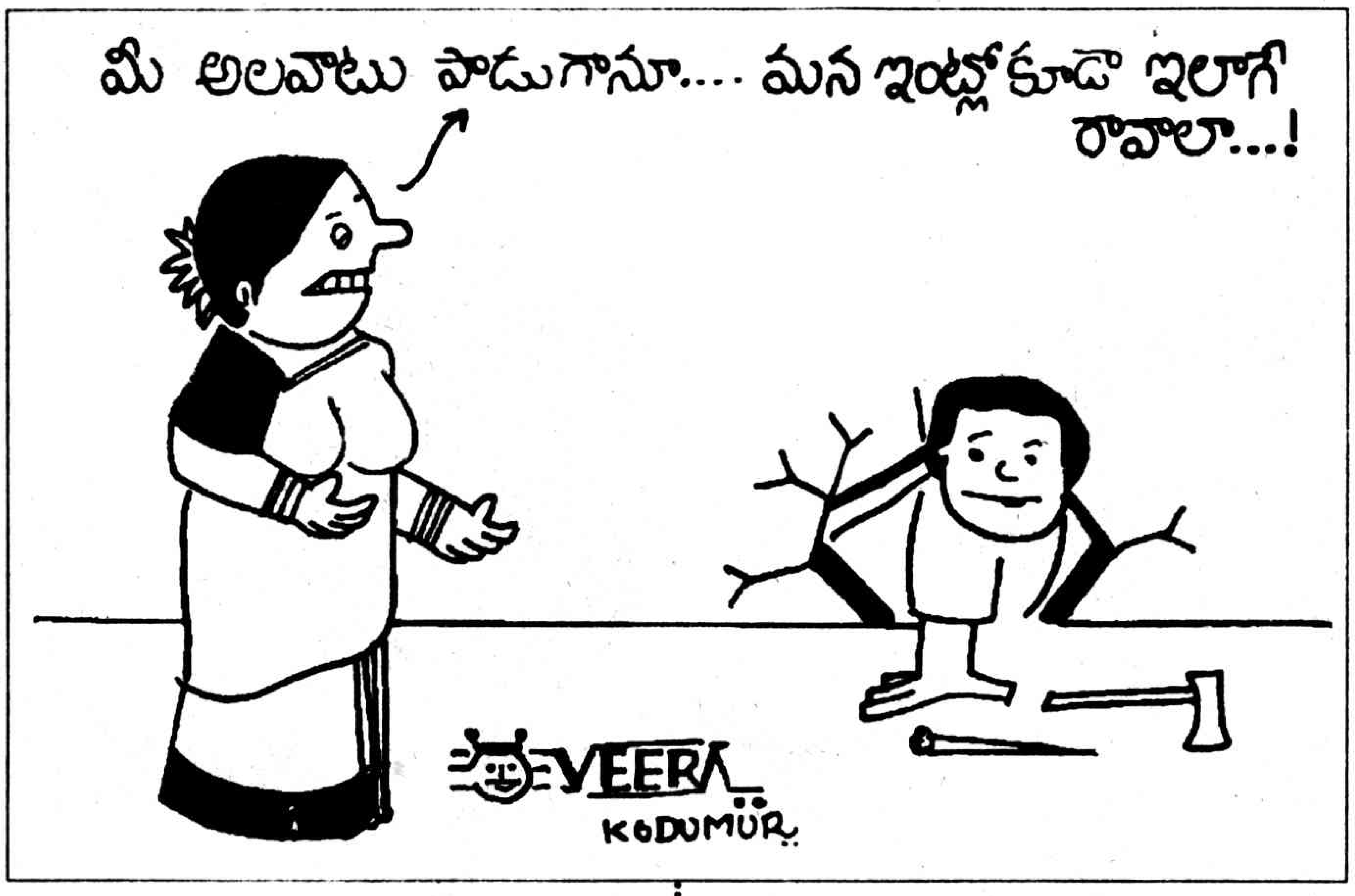

ఇనిపించుకోలా.

''ఈ మాదిరిగానే వొగప్పుడు మా నాయన్ను సంపేచ్చిరి. ఇబ్బుడు రండ్రా. వొగనొగన్ని పాడి సేచ్చాం. రండ్రా సూసుకుందారి.''

కుళాయప్ప కొడుకులు ముందుకు దూంకిరి.

''మొన్నకు మొన్న దేముడంటి మాయన్నను పొట్న బెట్టుకుంట్రి. మీ నాయన్నే గాదురా ... మిమ్మల్నీ నరికేసి, ఈ సేన్లకు పొలి సల్లేచ్చాం. రండ్రా.''

బసిరెడ్డి తమ్ముళ్ళు జబ్బల్ జర్సిరి.

ఇరుపక్కలోళ్ళు వొగరిమింద ఇంగొకరు జొర బడిరి.

ఒగొర్నొగరు కలబడుకుండ్రి.

జుట్లు జుట్లు పట్టుకుండ్రి.

కత్తులు కత్తులు దూసుకుండ్రి.

వొగర్నొగరు నరుక్కుండ్రి.

బసిరెడ్డి ఖూనీతో పగ పెంచుకున్నె పెద్దిరెడ్డి కొడుకులు కుళాయప్ప కొడుకుల్నిద్దర్నీ నిలువునా నరికేసిరి. అడ్డమొచ్చిన రత్నమ్మను అడ్డంగా నరికేసి దీనికంతాకార్నం ఇదేనంటా ముక్కలు ముక్కలు జేసిరి. కండ మొండేలు జేసిరి. తునకలు తునకలు జేసిరి.

అది సూసిన ఆ సుట్టుపక్కల సేన్లల్లో పంజేస్తా వున్న కుళాయప్ప బందుగులు, వర్గీయులు ఉరుకులు పరుగులు మిందొచ్చి, బసిరెడ్డి తమ్ముల్ని ముగ్గుర్ని నరికేసిరి.

వొగ్గడివులో, కండ్లుమూసి తెరిసే లోపల్నే అంతా జరిగిపాయ. పీనిగిల పెంటైపాయ.

ఆ గోరం సూసి భరించలాక ఈరనాగమ్మ కత్తితో పొడుసుకోని అక్కడికక్కడే సచ్చిపాయ.

మల్లా ఊరు అల్లకల్లోలమైపాయ.

పోలీసులు దిగిరి.

కొందుర్ని అరెస్టుజేసిరి.

ఊర్లో వొన్ పార్టీపోరు సెకసను పెట్రి.

అయినా కుళాయప్ప అల్లుళ్ళు బసిరెడ్డింట్లో మిగిలిండే పెద్దిరెడ్డి భారీయ్య వరాలమ్మను, జయరామరెడ్ని గూడ సంపేసి వోళ్ళ వంగిశం నిర్వంగిశం

''మొన్నకు మొన్న దేముడంటి మాయన్నను పొట్న బెట్టుకుంట్రి. మీ నాయన్నే గాదురా ... మిమ్మల్నీ నరికేసి, ఈ సేన్లకు పొలిసల్లేచ్చాం. రండ్రా.''

సేసేస్తామని ఊర్లో ఆడా ఈడా కనిపించినోళ్ళతో పత్తెచ్చంగానే సెప్పుకోబట్రి.

పది రోజుల తరవాత ... పోలీసులు ఊర్లో వున్నె కోళ్ళను కుక్కల్ను తినేసి వోళ్ళ బొజ్జల్ను వొగయించీ ఎత్తు పెంచుకొన్న తరవాత క్యాంపు ఎత్తేసిరి.

ఆ కేసుల్లో తిరగలేక శ్యానా మంది వున్న ఆస్తిపాస్తుల్ను అమ్ముకుండ్రి.

ఆ ఊరి జనాలమ్మే సెట్లను సేమల్ను, స్నేను అంతవరకు ఇరుపచ్చాలోళ్ళను ఎగదోసి ఎనక నిలబడిన రాజకీయ నాయకులే అతి సవగ్గా కొనుక్కోబట్రి.

ఇరుపక్కలా ఆస్తులు ఆరకపోతావుండె. దుడ్లు కరిగిపోతావుండె. అయినా వాళ్ళ కచ్చలు, కార్పణ్యేలు మాత్రం సల్లారలా ... మాటిమాటికీ కొట్లాడుకోవడం కచ్చిలు కట్టుకోవడం, బాంబులు యేసుకోవడం వోళ్ళ జీవితాల్లో వొగ భాగంగా మారిపాయ. ఊర్లో వుండే కోరపిలకాయలకు పనీపాటా లేకండాపాయ. రాజకీయ నాయకులు వోళ్ళను తమ సెప్పుసేతుల్లో పెట్టుకోబట్రి. అడ్డమైన పన్లకు వోళ్ళను ఉపయోగిస్తా వుండ్రి. దాంతో ఆ ఊరి పిలకాయల్లో శ్యానా మందికి ఖూనీలు జేసేదే వుర్తిగా మారిపాయ. ఇంకొందురికదే సరదాగా మారిపాయ ... వోళ్ళను దెగ్గిరికి జేర్చిన నాయకులు వోళ్ళను ప్రొపెసనల్ కిల్లర్లుగా మార్చేసి, వోళ్ళకు జీతబత్తేలు యేరుపాటు జేసిరి.

ఎక్కడ స్ట్రయికు జేయాలన్నా, బందులు జేయాలన్నా, గలాటా సేయాలన్నా వోళ్ళతోనే సేయిస్తా వుండ్రి. వోళ్ళకు సారాయి తాపిచ్చి, బిరీనీలు తినిపిచ్చి, తమ జీపీల్లో తిప్పుకుంటా, కడాకు వోళ్ళ కచ్చలు దీర్చుకునే దానిక్కూడా ఈళ్ళనే ఉపయోగిస్తా వుండ్రి. ఈ రాజకీయ నాయకుల పున్నెమాంట జిల్లాలో వుండే పెతి పల్లే ఇదే మాదిరిగా మారిపోయిండె. మారిపోతానే వుండె. సిన్న సిన్న తగాదాలకే పార్టీలు బడతావుండే ... వొగర్నొగరు సంపుకుంటా వుండ్రి.

ఇట్ల ఇంకొన్ని దినాలు జరిగె.

కుళాయప్ప అల్లుళ్ళు బందుగులు జయరామరెడ్ని గూడా సంపేస్తామని బెదిరింపులు మొదులు బెట్రి.

జయరాముడు వోళ్ళను ఎప్పుటికైనా సంపేయాలనే యోచ్చన్లు జేస్తావుండె... పెద్దోడయినాక ముందు ఎవుర్ని, ఎట్ల సంపాలనుకుంటా ఇప్పటినించీ దార్లు ఎదుక్కుంటా వుండె.

వొగ దినము వరాలమ్మ ఇరుగుపొరుగు అమ్మలక్కల్తో కూసోని అరువులు జేసుకుంటా వుండె.

ఇంతలో వున్నిట్లుండి ఏందో పేలిపోయిన శబదం!

వొగ పిడుగు పన్నిట్లుగా, భూమి వొగతూరిగా నిట్టనిలవగా పగిలి పోయినట్లుగా... ఆ శబదం ఊర్లో దొనిపలికె.

అది ... ఈదిలో ఎవురో కొట్లాడుకుంటా వొగరిమింద వొగరు బాంబు లేసుకుంటా వున్నె శబదం.

వరాలమ్మ గుండి గెబీమనె.

''ఈ దినం ఎవుడికి మూడిందో సామి'' అని గొణుక్కుంటా ''వొరే జయరామూ! యాడ బొయినావురా తండ్రీ'' అంటా పరిగెత్తుకుంటా ఇంట్లోకొచ్చె.

''వసే ముసిల్దానా ... రండే ఈదిలోకి. ఇదంతా మీ వల్లనే జరిగిందే. ఈ వూరు వల్లకాడ

యింది మీ వల్లనే. మిమ్మల్నిద్దర్నీ గూడా సంపచ్చే గానీ ఈ ఊరు బాగుపడదే. నిమ్మళించదే ... మా కసి సల్లారదే ...'' అంటా ఈదిలో నిలబడి కొందురు జనాలు అర్సబట్రే.

దాంతో ఇంట్లో వొగమూల వున్నె మచ్చుకత్తి సేతిలోకి తీసుకోని ఇంటెనక్కి పాయ జయ రాముడు.

వరాలమ్మ గబగబ ఈదిలో తలుపేసి గెడేసేసి ''యాడ బోతివిరో నాయనో ... ఇంగేం జేసేది తల్లో. ఇంక ఈ ముసిలి పేణానికి, ఆ పసిగుడ్డుకు దిక్కెవుర్రా తండ్రీ ... ఊర్లో ఈ కచ్చులు ఎప్పుడు పోతాయిరా దేముడా ...'' అనుకుంటా, ఇల్లంతా తారాడబట్టె.

అయినా జయరాముడు కనిపించలా...

అట్నే పొయ్యి గొడ్ల కొట్టం జూశ వరాలమ్మ.

ఊహు ... కనిపించలా.

''ఏమైనాడబ్బా'' అనుకుంటా ఇంటెనక్కొచ్చి సూశ.

అంతే ... ఆడ ... జరగతా వుండేది జూసి ముసిల్ది గడగడ వణికిపాయ. నిలువెల్లా నిచ్చులక పాయ.

అక్కడ ... వొగ సానరాయిని కాళ్ళకిందేసుకోని కూసోని పెద్ద యాట కొడవలి మాదిరి కనిపిస్తా వుండే వొగమచ్చు కత్తిని సేతల్లోకి దీసుకోని దీచ్చుగా నూరుకుంటా వుండె జయరాముడు.

పక్క నుండే నీళ్ళ పొంతలో అడుగడుక్కు. ఎడమ సెయ్యి పెట్టి సేతినిండా నీళ్ళు తోడుకోని... సాన్రాయి మిందా పోస్తా కోపంగా పొండ్లు పటపటా కొరుక్కుంటా ''సంపేచ్చా నా కొడుకుల్ని- సీల్చేచ్చా

... పొడిసేచ్చ .. పొడిపొడి సేసేచ్చా'' అంటా పిచ్చి పట్నోడు మాదిరి గొణుక్కుంటా అదే పనిగా నూరుకుంటా వుండె ... గెడివు గెడివుకూ నూరే కత్తిని పైకి మల్లించి ఎడమసేతి బొట్నేలుతో కొడవలి అంచును తీడి తీడి పొదును సూసుకుంటానే సానబట్టుకుంటానే వుండె.

ఆ పిల్లోడు కొడవలి సానపెడతావున్నె శబదం కర్రుకర్రుమంటా కర్న కటోరంగా ఇనిపిస్తా వుండె.

ఆ పిలగోడు ఈ పెపంచికంతోనే పని లేనట్టు కూసోని నూరుకుంటానే వుండె.

''వొరే నాయనా'' వడవడా వణికిపోతా పిల్చె వరాలమ్మ. వోడు ఉలకలా పలకలా...

నూరతానే వుండె.

దచ్చయగ్గెనమప్పుడు ఈరబద్రుడు నూరినట్టు...

పోతరాజు యిజయ కడ్గము నూరినట్టు.

ఉలూసి కొడుకు ఇలావంతుడు కౌరువుల్ని సంపేదానికి ఆ కొండన వొగకాలు ఈ కొండన వొగ కాలు పెట్టుకోని కత్తి నూరతా వున్నిట్లు...

జయరాముడూ కత్తి నూరతావుండె.

అప్పుటికి నిండా పదేండ్లు గూడా లేని జయ రాముడి కండ్లల్లో కసి, పగ ... రోసం ... తప్ప ఇంకేమీ కనిపించలా... ఏ బావమూ అనిపించలా.

''ఈడబ్బుడే యేటకత్తి నూరతావుండాడే. ఎప్పుడూ నరుక్కోని సచ్చాండే ఈ గెడ్డపైన ఇంక వుండకూడదు ... రామరామంటా నూరేండ్లు వోళ్ళే రాజ్జె మేలుకోనీలే ... ఇంక జాగు జేచ్చే ఈన్ని దక్కించుకోలేనేమో. ఈ కచ్చిలుకు, తగాదాలకు దూరం తీసకపోతా ... కులంగిలం గుర్తు పట్టే దానికి లేకండా పెంచతా ... యాన్నైనా బతికించు

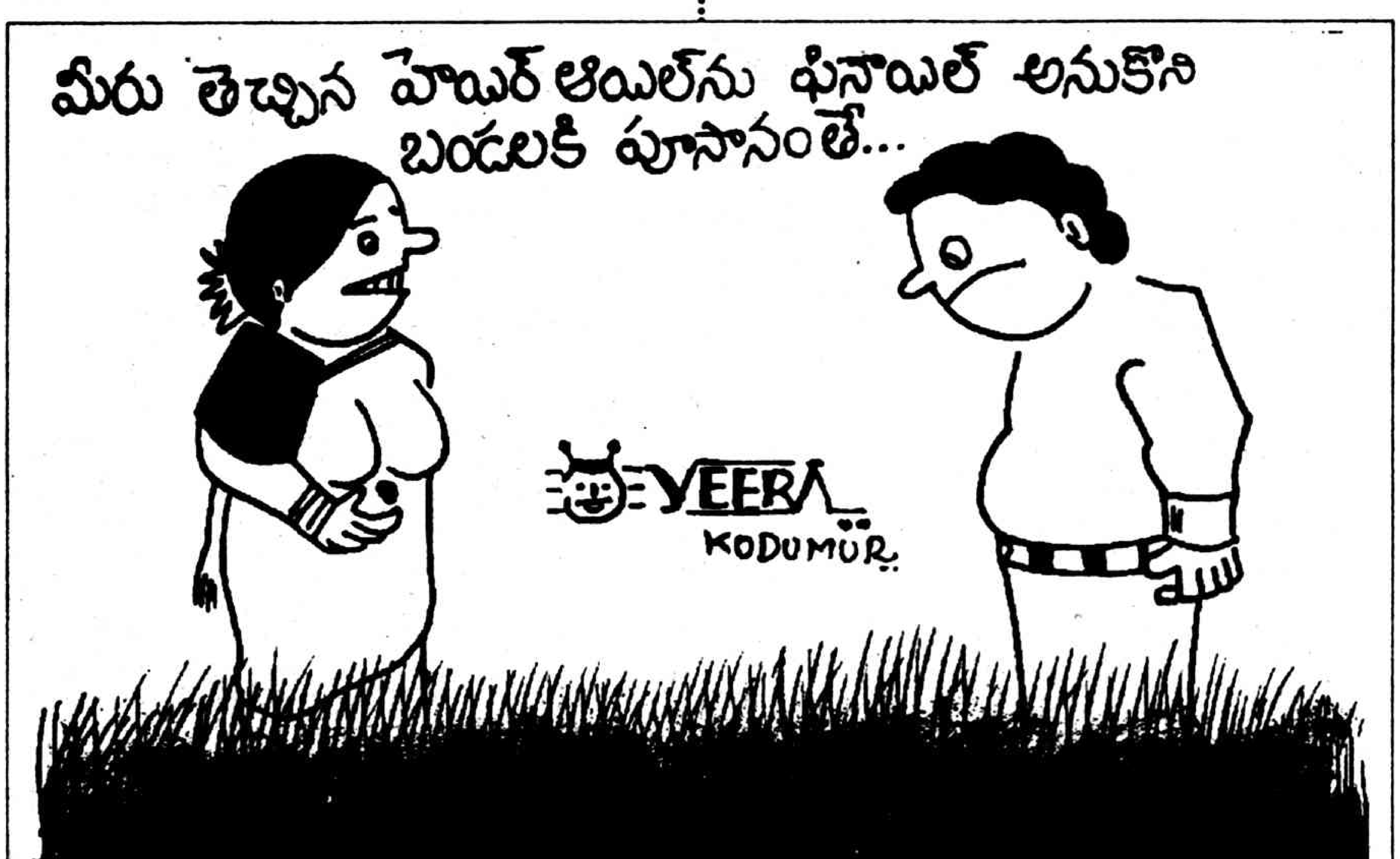

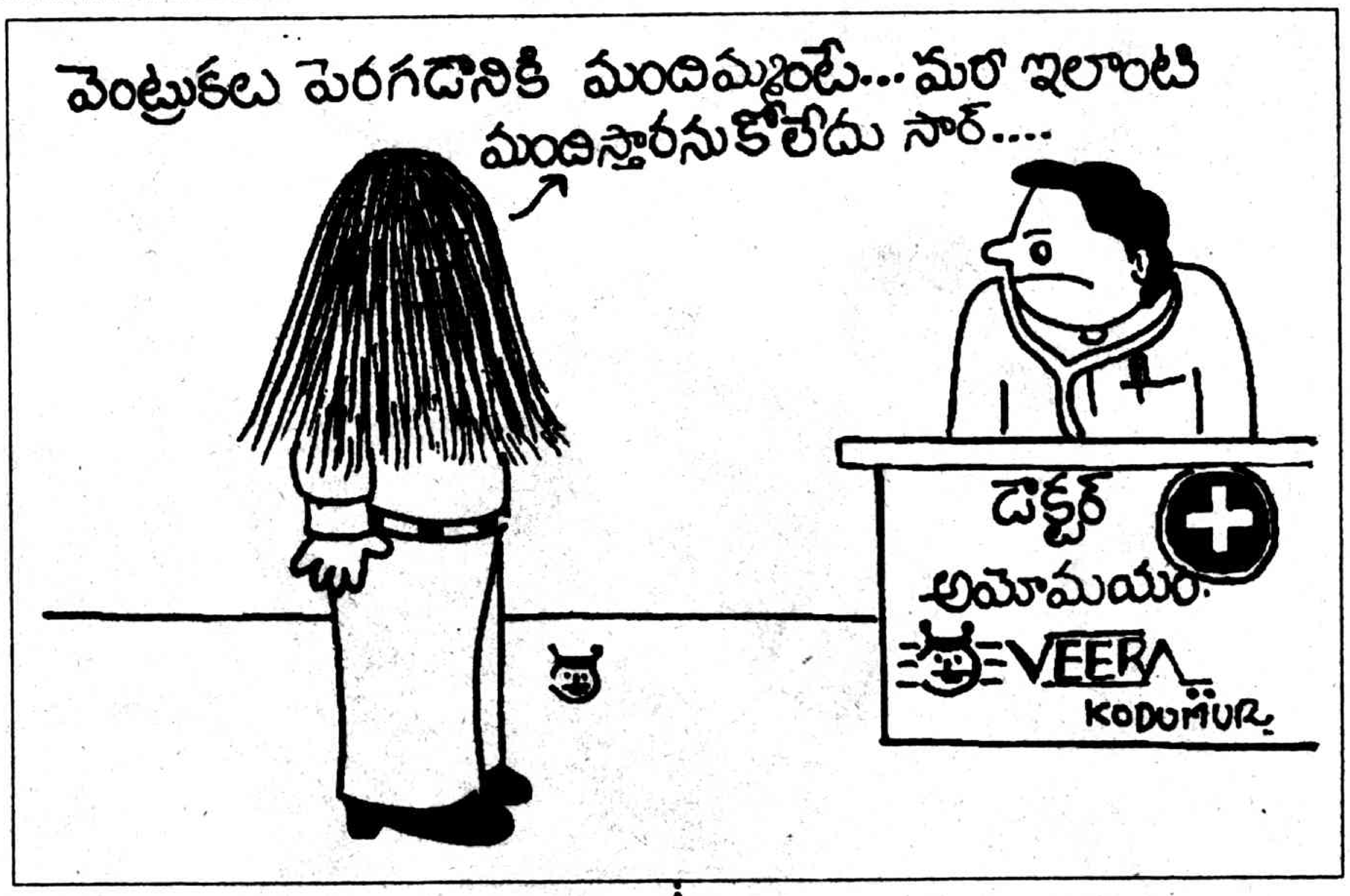

కుంటా'' అనుకుంటా వరాలమ్మ పిలగోడి సేతి లోని కత్తిందీసి పారేసి, బలంతంగా వొన్నబ్బిలించుకోని ఎత్తి భుజానేసుకోని తలుపు తెరిసె.

ఈళ్ళు లోపల గెడేసుకున్నేర్లే అనుకుంటా ఈదిలో గలాటా సేస్తావున్న జనాలు ఆన్నించి ఎల్లి పోయింఁడి.

వరాలమ్మ పిలగోన్ని దించి, లోపలికి బొయ్యి, వొగ పెద్ద బీగం కాయదెచ్చి, తలుపు మూసి, గెడేసి ఆ బీగం దానికేసి బిగించేసె. అనాక పిలగోన్ని దీసుకోని ఎవురికీ తెలీకండా ఊరొదిలి వచ్చేశ.

OOO

సంకురేత్తిరి నెలలో నీరెండకు నిలువునా కరిగి పోయి కండ్లకు కనిపించకండా పోయే గొడ్డు మంచు మాదిర్తో అంతవరకూ జయరాముడి కండ్ల ముందర బొమ్మ కట్టేన గతమంతా కరిగిపోయి కను మరుగైపాయ.

ఇళ్ళంతా వొగవల మాదిర్తో కట్టేసిండే దూదర గూళ్ళు తెంపుకుంటా... ఇంకొంచెం ముందుకు భొయి వొగ అరలోకి అడుగుపెట్టె. అది వొగప్పుటి పూజగది. అదే నట్టిల్లు.

ఆ నట్టేంటికి మనిసెత్తులో వొగ దీగూడుండె. దీయి పెట్టే గూడు కూడా దూదర గూళ్ళు కమ్మేసిండే. అప్పుడెప్పుడో పెట్టిండే మట్టి దీపాంతి నల్లంగా మాసిపొయ్యి కనిపిస్తావుండె. దానికి ఎడం పక్కన ఆగ్గినేయంగా అయిదు దొంతికుండల వరసలు సోలుపుగా కనిపిస్తా వుండాయి. దీగూటికి కుడి పక్కన దేవమూల, మడిసెత్తులో వొగ రొండు దేవుడి పటాలు గోడకు యాలాడతా వుండాయి. ఆ పటాలకు కింద నేల మింద వొగ పెద్ద పోటాయిండె.

ఆ పోటాయి పక్కనే మూరడెత్తు కంకణాలు కట్టిండే కత్తి తలకిందులుగా గోడకు ఆనిచ్చింఁడి. అవన్నీగూడా దుమ్ముకొట్టుకోని, కర్దవంటుకోని పోయి గబ్బొగలీజుగా కనిపిస్తావుండె.

జయరాముడు మెల్లిగా అడుగులో అడుగేసుకుంటా పొయ్యి నేల మిందుండే పూటోను జూశ. ఊహూ! ... అందులో ఎవురుండారో కనిపించలా.

> ***''థోత్! ఇదొక పాపిస్టి గడ్డ. పతి పల్లె వొగ కత్తుల బోను. పతి ఊరూ వొగ బాంబుల దిబ్బ. ఇది దేశింగాదు. స్మశానం.''***

జానెడెత్తు దుమ్ముగొట్టుకోనుండె. అరసేత్తో వొగ తూరి అట్టా యిట్టా తుడిశ. సెయ్యి ఆడినంత మేరకు తెల్లంగ అద్దం కనిపించె. ఆ అద్దం కిందుండే మొగం సూసుకోని జయరాముడి కండ్లల్లో నించీ నీళ్ళు జలజలా కారిపాయ...

''నాయనా!'' అంటా ఆ పోటోను ఎదకు అదుముకుండె.

అది వోళ్ళ నాయన బసిరెడ్డి పోటో.

అట్లే మెల్లింగా నడుసుకుంటా, దూదర గూళ్ళు తెంపుకుంటా ముందరుండె ఇంగో అరలోకి పాయ. అదీ ఆ మాదిరే దుమ్ము కొట్టుకొని పోయిండె... ఆ అరలో వొగ పక్కనగోడకు ఇంగొక పెద్ద పోటా యిండె. దాన్ని మెల్లిగా దించి, అద్దం తుడిసి సూశ...

అది ఆ కుటుంబరం వొగతూరి కొండకు ఇల్లీర్థం పోయిన్నప్పుడు, తిరమల పైన్నే వొగ ఇస్టూడియోలో అందురూ కలిసి తీసుకున్న పోటాలు.

''థోత్! ఇదొక పాపిస్టి గడ్డ. పతి పల్లె వొగ కత్తుల బోను. పతి ఊరూ వొగ బాంబుల దిబ్బ. ఇది దేశింగాదు. స్మశానం'' గొణుక్కుంటా ఆ పోటాయి సాయ జూసి ''పెద్ద సినాయన, సిన్న సినాయనా.. అమ్మా... ఏమైతిరి మీరంతా. వో తాతా! నువ్వు ఈ గెడ్డకు గాంధీ మాదిరుంటివే. సూడు నీ వొంగిశం ఏమైందాదో... ఓ అవ్వా! నువ్వు లేకంటే ... నేనుగూడా మిగిలిండే వోన్ని గాదేమో...'' అంటా వొగరొగర్ని తల్సుకోని తల్సుకోని యేడిశ. అట్ల యెంత సేపు యేడ్సుకున్నాడో ఆయప్పకే తెలీలా...

వున్నిట్లుండి, వొగ ఎలిక ఆయప్ప కాళ్ళమింద బడి కీచకీచమంటా అర్సుకుంటా బోయ.

దాంతో జయరాముడికి మొనుసు సోదీనంలో కొచ్చె. ఆ రొండు పోటోల కోసరమే ఆయప్ప వొచ్చిండె.

ఆ రెండూ సంకలో పెట్టుకోని ముందుకడుగు సాగబారి, మళ్ళా యేం గుర్తుకొచ్చినట్టు గబగబా నట్టేంట్లో అడుగుబెట్టే. ఆడ ... బసిరెడ్డిని కుళాయప్ప కొడుకులు నరికేసినప్పుడు, వోళ్ళ సినాయన గారు కచ్చగట్టి, కంకణాలు కట్టేండే కత్తి కండ్లకు కనిపిచ్చె.

పోటాయిలు ఎడమ సేతి సంకలో పెట్టుకోని వంగి కుడి సేత్తో ఆ కత్తిని పట్టుకోని తెచ్చి, ఇంటెనక్కొచ్చె.

ఆయప్ప ఆ ఇల్లు ఇడిసిపెట్టే సొచ్చినప్పుడు కొడవలి మూరతావున్న నూఁరాయి అట్టే వుండాది. దానికవతలుండే సెత్త కుప్పా అట్లే వుండాది..

జయరాముడదంతా వొగతూరి కలజూసి, కోపంతో కుడి సేతిలో వుండే కత్తిని ఇసిరి ఆ సెత్త కుప్పలో యేసేశ.

అనాక ... ఫోటాయి లెత్తుకోని రాసీడు దారి బట్టె.

''ఈ అన్నేకారి గెడ్డన ఈ కచ్చలు, ఖూనీలు ఎప్పుడు పోతాయో ... మళ్ళా ఈ మడుసుల్లో మనూరు, మనోళ్ళు అనే మంచితనం, మానవత్వం ఎప్పుడు పుడుతుందో'' ననుకుంటా, ఈది దాటి, ఊరు దాటి రాసీడుకల్లా నడిసి పోతానే వుండె.

ఆయప్ప నడిసే గుందికీ దూరమైతావుండే ఆ పల్లెమింద నించీ వచ్చిన గాలి రవరవాంట ఆయప్పను తాకతావుండిపాయ.

(అయిపోయింది)